

2.SØNDAG I PÅSKETIDEN. A.2020. (DEN GUDDOMMELIGE BARMHJERTIGHETS SØNDAG)

Kjære troende i Jesus Kristus.

Den guddommelige barmhjertighets søndag, kalles denne dagen. Det er 2.søndag i påsketiden. Pave Johannes Paul II gav denne søndagen sitt navn ved kanoniseringen av St. Maria Faustina 30. april 2000. Siden ble dagen offisielt vedtatt av Vatikanet. Den guddommelige barmhjertighets søndag kan sees på som en samling av alle mysteriene og nåden fra den stille uken og påsken. Festen forteller oss at lyset fra Kristi oppstandelse sender en vakker stråle av barmhjertighet og kjærlighet til hele verden.

Vi tror at Jesus oppfylte Skriftens profetier om Herrens lidende tjener. Herrens lidende tjener skulle lide og dø for våre synder. Den tredje dagen ville Gud reise han opp fra graven. Apostlene møtte den oppstandne og er vitner om dette. Vi tror deres vitnesbyrd. Men tro vil alltid bli møtt med tvil. Slik er det å være menneske. Alle troende opplever det. Noen opplever det i korte øyeblikk. Andre lever med tvilen lenge, noen hele livet. Man tviler på Guds eksistens, at Jesus er sann Gud og sant menneske, på eukaristien eller andre ting i Kirkens lære. Vi blir ikke helt fri fra tvilen før vi ser Gud ansikt til ansikt i evigheten.

Troende mennesker møter mange utfordringer i vår tid. I slike situasjoner stoler vi på våre egne og andre menneskers svar. Det kan vi ofte gjøre. Vi skal stole på hverandre. **MEN, noen** svar kan bare gis oss av Gud. Det er vanskelig for oss å innse dette. Det kreves ydmykhet av oss for å tro at Guds tanker er større enn våre. (Jes.55.8)

Jesu Kristi oppstandelse er selve kjernen i kristendommen. For disiplene var Jesu oppstandelse en unik guddommelig opplevelse. De var ikke i stand til å forstå oppstandelsens realitet. De strevde med å gripe den indre betydningen av den. Men etter sin oppstandelse viste Jesus seg for dem i 40 dager og talte med dem om det som hører Guds rike til. (Apg 1,3) Dette bygget opp deres tro og gjorde dem til troende personer. De ble kalt til å dele troen på Kristus med andre. I Bibelen leser vi hvor levende troen var i den tidlige Kirken. Når mennesker ble kjent med Jesus Kristus og bekjente at han var Messias ble de døpt. Ved dåpen og troen ble de forvandlet til disipler. Kristus ble den viktigste i deres liv. Derfor ble de også i stand til å møte enhver lidelse, ja, også døden for Jesu skyld. Kristi oppstandelse forenet de kristne i et stort fellesskap. De ble en del av Kristi mystiske

legeme.

Under det siste måltid, kort tid før han døde på korset, gav Jesus oss en overveldende gave: Han gav oss sitt legeme og blod. Hans legeme og blod er virkelig nærværende for oss i eukaristien. Denne gaven er selve kjernen i hans forløsende offer for oss. Etter sin oppstandelse møtte han apostlene og sa: «Fred være med dere. Som Faderen har sendt meg, sender jeg dere. Og da han hadde sagt dette, åndet han på dem og sa til dem: Motta Den Hellige Ånd.» Men denne gaven og dette oppdraget ble ikke bare gitt til apostlene. Det er gitt til hele Kirken. Derfor lever vi nå i den tiden da Kirken formidler Den hellige ånd til stadig nye mennesker.

Dagens hellige evangelium viser oss at apostlene ble overrasket når Jesus viste seg for dem. Ja, de ble fylt av frykt og undring. Det er som om de ikke makter å ta det til seg at han har oppstått fra de døde når han plutselig står der foran dem! De hadde vært vitne til hans grusomme død som hadde skjedd noen få dager før. Disiplene er inne i et hus. Av frykt for jødene har de låst og boltet døren. Men de hadde ikke bare låst døren! Fortvilelsen hadde også låst deres hjerter og sinn. Løftene Jesus hadde gitt dem om at han skulle bevare dem og at de ikke skulle være redde, var alt glemt.

Plutselig står Jesus midt iblant dem. Han hilser dem med ordene: «Fred være med dere!» «Shalom» en vanlig jødisk hilsen. Men dette blir et helt spesielt øyeblikk for dem. Med sin fredshilsen knytter han dette møtet til eukaristien. Han viser dem sine hender og føtter som er merket av naglene på korset. Han lar dem bli kjent med seg selv. Under det siste måltid hadde han undervist dem om troen. Nå var ingen ting klart for dem lenger. Nå er han lærer på en ny måte: Han gjentar sin fredshilsen og han gjentar misjonsbefalingen idet han sier: «Som Faderen har sendt meg, sender jeg dere.» Jesus kritiserer dem ikke for deres feil. Han nevner ikke at de sviktet ham i lidelsens stund og etterlot ham alene. Hans varme vennskap fortsetter.

Men Jesus har noe mer å si dem: Han gir dem sin fred og han gir dem Den hellige ånd. Ånden som er utgått fra Faderens og Sønnens. Han kaller dem til å dele denne gavn med andre ved å si: «Ta imot Den Hellige Ånd.» Sammen med Åndens gave gir han dem en oppgave: De skal tilgi og bygge et nytt fellesskap. Han forteller dem: «Om dere tilgir noen deres synder, er de tilgitt. Om dere holder syndene fast for noen, er de fastholdt.» Dette er en enkel misjon, men inneholder kallet til å bygge himmelriket. Deres

misjon er å skape forsoning mellom Gud og mennesker og sine brødre og søstre. Ja, med hele skaperverket. Tilgivelse er for syndere, og her er det også syndere som får fullmakt til å tilgi. I praksis sier han til dem: «Når andre kommer til dere med sine synder og sine feil, så husk at du også har feilet. Tenk på det og hjelpe dem, som jeg har hjulpet dere.»

Gud har vært uendelig generøs da han gav oss denne gaven. Dette er en dyrebar gave som kommer til oss gjennom Kristi lidelse og død. Skulle ikke vi være like generøse å dele vår tilgivelse med de som har syndet mot oss?

Kanskje du opplever at du ikke har styrke og kraft nok til å gjøre dette. Da skal du huske at Gud vil gi deg denne styrken. Gaven vi har fått er ikke til oss alene, det er en gave Gud har gitt oss for at vi skal dele den med andre. Vi har den Hellige Ånds kraft i oss, *derfor* kan vi klare det. La oss gi verden rundt oss håp og glede. Det skjer når vi finner kraft hos Jesus Kristus til å tilgi. Det er en av de største og mest nødvendige gave vi kan dele med mennesker rundt oss.

Dere er kalt til å bygge en ny familie. Resultatet av dette ser vi i Apostlenes gjerninger: De troende var ett sinn og ett hjerte. De levde i forventning om at han skulle komme tilbake! Vi har mottatt en uendelig rikdom fra Gud ved troen på Jesus Kristus. Den er vi forpliktet til å dele med andre. La oss alle til slutt stille et viktig spørsmål til oss selv: Har vi opplevd Kristus i vårt liv? Dette spørsmålet må hver enkelt av oss svare på alene.

Hellige Gud, Hellige Sterke, Hellige Udødelige, miskunn deg over oss og over hele verden. Amen.

